

ve Strážnici 6/9 1924

Milý Ljubo!

Vícem Te mnohokrát prostravuji a poležuji
Ti se jsem stojis obdrželo. Nověho ve Strážnici
nic není. Vše dorůnkách v neděli jsem nechtěla
jít, ale jsem byla donucena. V to jsem byla
jen odpoledne a večer jsem spala. Bylo to jich
ně, ale mně to nebovilo. Chlapci co slibovali,
to i splnili. Vstětali na mně pleču, skrze
které jsem i plakala. Teš mně dol porůlý večer,
57 abych stábi chošila. Všecky tetičky s'omlu-
vaji naše mamince, že jseč jsem plakala na
nábrarí, když jsem Te vyprovázela. Te estli nemá'm
ve Strážnici chlapců dost a otelám si z námost
svoje'kem. Te jsem na nábrarí plakala, tomu
se musí'm smot. Věkterí chlapci kicři už dost
otlouho chošili za děvčaty a některé promluvi-
le s vojá'kem, tak tet si ji ani nevsím'mě.

a ríkají jim aby jely za vojá'kami. V
dorůnkách v neděli jsme chtěli jít s Morěnu
na kole do Lipova, už jsme byli vyprověné
a počto jiseč. Už po dešti jsme jechali no-
te silnici kole jenkrát. Kole jsem se učila
krůtit a vsoci třě jsme spadli. Tu gaderipolu ja'
psat nebudu, proto že ji neumím, ale když mě něco
nopyšis smot, to nějak pochopim, čist. Co se pojeli
stale jiseč o je tu smutno. Te čvrtak ja' pponoči
chošim do cvičení. Musím se učít, ponevrača' brodem
mět veřejně vystoupení v Kněžobce. Celí dne sijeme
s Morěnu, i večerama kromě cvičení až do půl-
noci. Musí to být jiseč. Proto nemá'm když Ti
odpisovat o tak to škro'bu. Ti ti mě šeri, tak
jis' musí'm jít k tomu, nebo mně Morě
předere ne.

Ve Zlatar

Morě.